

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A kétszáz éves hajtókar**

1. Az elnémult ének oltalmazó íve

Nagyóska

Az L656-os őrszem vörös lencsége megállapodott a hetes számú pedálsoron. A gép hideg, bináris logikája nem ismerte a tizennégy éves szívben dúló lázadást, sem a generációk óta öröklődő fáradtságot; csupán a túlhevült csapágyak rezgését és az ingadozó áramtermelést regisztrálta. A fémtest lassan feléjük gördült, a padló betonja megremegett a súlya alatt.

A nagymama nem tévovázott. Bár a térdeiben éles fájdalom hasított végig, lábai egyenletes, szinte észrevehetetlen gyorsításba kezdtek. Átvállalta a hiányzó nyomatékot, hogy elsimítsa a hálózaton keletkezett tüskét. Közben bütykös, régen megszeliődött kezével óvatosan átnyúlt a két fémváz közötti szűk résen, és finoman megérintette Alinda remegő térdét.

Ez az érintés nem dorgálás volt, hanem egy réges-régi, puha takaró melege. Az öregasszony ujjaiból a hajdani, napsütötte kertvárosok csendje áradt – az a világ, ahol a nagyszülei még nyitott ablaknál aludtak, és ahol a szélben megrezdülő fák levelei tiszta oxigént suttogtak. A nagymama hangja halkan, alig hallhatóan indult meg, megelőzve az őrszem közeledő lépteit. A dallam nem szavakból állt, csak egy halk, ringató dúdolásból, amit még a kolónia előtti időkből hozott magával.

Alinda dühös szorítása lassan fellazult a kormányon. A bőrén átáramló gyengeség, az az ősi, anyai védelem, amit a gépóriások sosem tudhattak magukénak, visszahúzta őt a szakadék széléről. A lány megértette, hogy a nagymama nem gyávaságból hallgatott: a mese volt az egyetlen fal, amit a kolónia betonja és hideg acélja köré tudott emelni, hogy megóvja a lélek melegét.

Az L656-os optikai szenzora még egyszer végigpásztázta a kijelzőt. A mutatók visszasimultak a megengedett határértékek közé, a szervomotorok visszafogott morajlással csillapodtak le. A humanoid gép megfordult, és folytatta járőrözését a sötét folyosó végtelenében, otthagya a két embert a saját, láthatatlan burokba zárt világukban.

A veszély elmúltával a nagymama nem húzta el a kezét. A pedálok monoton kattogása mögött a csarnok hideg levegője egy pillanatra megtelt a képzelte akácvirágok édes, puha illatával. Alinda lehunyta a szemét, beillesztette ritmusát az öregasszonyéba, és

életében először nem a kényszert, hanem az összetartozás megtörhetetlen erejét érezte a forgó lendkerékben.

2. A hús és fém határán

DITKE (Csórsz Edit)

A pihenőidő leteltével a fémes csengő rideg hangja hasított a csarnok fojtogató gőzéből álló csendbe. Alinda a fémváznak támaszkodott, tüdeje még mindig égett a korábbi hajszától, de lábait újra a hideg pedálokra kellett illesztenie.

– Bírni fogod? – suttogta a nagymama, miközben a távolodó őrszem sziluettjét leste.
– Bírnom kell – vágta rá Alinda szaggatottan, miközben a lánc felnyögött a talpa alatt. – Nem hagyom, hogy téged kalibráljanak.

A szomszédos padnál János-g534 mozdult meg. Vállai görcsösen megfeszültek. Egyetlen gyors, rejtett pillantást váltott a lánnyal, amelyben benne volt minden veszély: a félelem, a szolidaritás és egy elfojtott, kolónia által tiltott melegség. A Generátor egységben a kötődés bűnnek számított, haszontalan energiaveszteségnek.

– Nagyi... mitől marad ember az ember? – kérdezte Alinda halkán, miközben a bokája ütemesen lendült. – Ha csak hajtunk, mint a gépek... mi marad belőlünk?
– Az, amit odabent őrzöl, kicsim – felelte a nagymama rekedten, a tengelyt bámulva. – A gépek nem félnek. És a gépek nem tudnak szeretni.

János láthatatlanul korrigálta a saját tempóját, átvéve egy kevés terhelést Alinda oldaláról. Abban a lopott, veszélyes mozdulatban több volt a tiszta emberi méltóságból, mint a csarnok összes szabályzatában.

3. A kétszáz éves hajtókar

kis Ferenc

A pedálok csikorgása 2050 óta a legbiztosabb családi örökségnek számított a Kolónián. Amíg a kétszáz évvel ezelőtti dédszülők állítólag még fotelben ülve nézték a tévét – bármi volt is az –, Alinda most két ember helyett taposta a rozsdás hajtókart. A combjai sós verejtékben égtek, miközben a nagymama mellette próbált úgy tenni, mintha csak egy kényelmes délutáni sétát tenne a csarnok hideg betonján.

- A dédnagyapád még látott igazi fűvet - mormogta az öregasszony éles, fojtott hangon, miközben a wattmérő mutatója végre stabilizálódott. - Akkoriban még nem számolták a kalóriákat tizedesjegyre.

- Hatalmas segítség ez most a nyolcvannégyes fordulatszámhoz, mama! - sziszegte vissza Alinda, és dühösen rátaposott a bal pedálra. - Ha a 2050-es évek generációja nem hagyja, hogy bezárjanak minket, most talán nem egy dinamón nevelkedne a negyedik nemzedék!

A szomszédos padnál János-G534 fogcsikorgatva tekerte a saját adagját. Neki is elegendő volt a történelemből. A kolóniai rendszert nem érdekelte a múlt: 2050 óta a szabály pofonegyszerű maradt. Aki teker, az kap híg gélmasszát; aki leáll, az hamarosan alkatrésszé válik. János éles, ingerült pillantást vetett Alindára. Bőszítette a lány vakmerősége, ahogy átvette az öregasszony terheit, de a saját ütemét ő sem merte megtörni. Az őrszem fémes léptei még mindig a szektor szélén visszhangoztak, emlékeztetve mindenkit, hogy ezen a helyen az örökölt emlékek nem érnek többet három wattnyi feszültségnél.